KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 21.3.2007
COM(2007) 125 konč.

POROČILO KOMISIJE SVETU, EVROPSKEMU PARLAMENTU IN EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU

IZVAJANJE DIREKTIVE 98/34/ES OD 2002 DO 2005

{SEC(2007) 350}

KAZALO

Povzetek 0

DEL I: STANDARDIZACIJA 0

1. Uvod 0

2. Postopek obveščanja 1

2.1. Izvajanje postopka v obdobju 2002–2005 1

2.2. Sklepne ugotovitve 2

3. Mandati 2

3.1. Izvajanje postopka za pripravo mandata v obdobju 2002–2005 2

3.2. Predvideni razvoj na področju mandatov 3

3.3. Sklepne ugotovitve 4

4. Uradni ugovori 5

4.1. Izvajanje postopka v obdobju 2002–2005 5

4.2. Sklepne ugotovitve 5

DEL II: TEHNIČNI PREDPISI 6

1. Razvoj v obdobju 2002–2005 6

1.1. Geografska pokritost 6

1.2. Uporaba postopka v okviru „boljše ureditve“ 7

1.3. Izboljšave pri izvajanju postopka 7

2. Uporaba postopka o uradnem obveščanju 8

2.1. Učinkovitost: splošni pregled 8

2.2. Uporaba nujnega postopka 9

2.3. Spremljanje odzivov Komisije 9

2.4. Dialog z državami članicami 10

2.5. Kršitve Direktive 10

2.6. Sklepne ugotovitve 10

POVZETEK

To poročilo analizira uporabo postopkov iz Direktive 98/34/ES[1] (Direktiva) za standardizacijo in tehnične predpise v letih 2002–2005. Poročilo poudarja pomemben prispevek standardizacije in postopka uradnega obveščanja k delovanju enotnega trga z izboljšanjem nacionalnega zakonodajnega okolja[2].

Del o standardizaciji vsebuje postopek obveščanja glede standardov, zahtevkov, ki jih Komisija za pripravo standardov predloži evropskim standardizacijskim organizacijam (mandati), in glede uradnih ugovorov proti standardom. Vse navedene dejavnosti so se izkazale za pomembne elemente pri delovanju enotnega trga. Postopek obveščanja je na področje standardizacije vnesel transparentnost na nacionalni in posledično tudi na evropski ravni ter spodbudil nacionalne standardizacijske organe k nadaljnjemu oblikovanju pobud na evropski ravni in k spodbujanju evropske harmonizacije. Uradni ugovori državam članicam in Komisiji omogočajo, da standardi uresničujejo cilje predpisov, kadar se jih uporablja za zakonodajo „novega pristopa“. Mandat je sredstvo, s katerim se opredeli odnos med službami Komisije in standardizacijskimi organi ter povezavo med politično ravnjo in njeno tehnično specifikacijo.

Na področju tehničnih predpisov se je izkazalo, da je uradno obveščanje Komisije o nacionalnih tehničnih predpisih pred sprejetjem teh predpisov v zvezi z blagom in s storitvami informacijske družbe učinkovit instrument za odpravljanje ovir v trgovini in sodelovanju med Komisijo in državami članicami ter med samimi državami članicami. Preventivni pristop, ki temelji na dialogu in za katerega je značilen postopek obveščanja, je bil leta 2004 pri pripravi na širitev notranjega trga na 10 novih držav članic izredno uporaben. Postopek obveščanja je tudi pomembno sredstvo za usmerjanje nacionalnih ureditvenih dejavnosti v nekaterih nastajajočih sektorjih in za izboljšanje kakovosti nacionalnih tehničnih predpisov, in sicer glede transparentnosti, berljivosti in učinkovitosti na neharmoniziranih ali delno harmoniziranih področjih. Večja jasnost v zakonodajnem okviru vsake države članice pomaga gospodarskim subjektom pri dostopu na trge in pri enostavni uporabi novih predpisov.

DEL I: STANDARDIZACIJA

1. UVOD

Ta oddelek obravnava del direktive, ki zajema standardizacijo[3] in zajema tri glavne dejavnosti, in sicer informacijski postopek glede standardov, zahtevke Komisije, predložene

---

1 Direktiva 98/34/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. junija 1998 o določitvi postopka za zbiranje informacij na področju tehničnih standardov in tehničnih predpisov ter pravil glede storitev informacijske družbe (UL L 204, 21.7.1998), kakor je bila spremenjena z Direktivo 98/48/ES (UL L 217, 5.8.1998).

2 Glej Akcijski načrt za izboljšanje zakonodajnega okolja, COM(2002) 278 konč. Glej tudi Boljše predpise za rast in oblikovanje delovnih mest, COM(2005) 97 konč.

3 Več informacij glede evropske standardizacijske politike je na voljo na spletni strani: http://ec.europa.eu/enterprise/enterprise_policy/cip/index_en.htm.

evropskim standardizacijskim organizacijam (ESO[4]) za pripravo standardov (mandati[5]), in uradne ugovore proti standardom, ki so bili prvotno zajeti v direktivah novega pristopa[6], in navaja statistične podatke za obdobje 2002–2005 ter podaja analizo izvajanja tega dela direktive.

2. POSTOPEK OBVEŠČANJA

Postopek na področju standardov je namenjen spremljanju novih standardizacijskih dejavnosti, ki jih uvajajo nacionalni standardizacijski organi (NSO, kakor so navedeni v tej direktivi). Sistemi so bili večinoma vzpostavljeni z namenom, da se drugim organom omogoči predložitev njihovih mnenj, sodelovanje pri delu ali oblikovanje zahtevka za pobudo, ki jo je treba izvesti na evropski ravni (glej Prilogo 1).

2.1. Izvajanje postopka v obdobju 2002–2005

Postopek se je še naprej uspešno izvajal v obdobju 2002–2005. Na podlagi poročil, ki jih vsako leto pripravita CEN in CENELEC, je razvidno, da se je glede na prejšnja poročila letno povprečje nacionalnih ukrepov, o katerih so bile države članice uradno obveščene, še naprej nižalo. Povprečje v letih 1995–1998 je bilo 1922 letno, v letih 1999–2001 pa 1587 letno. Letno povprečje zdajšnjega obdobja poročanja je 1537 (Priloga 2). Vendar pa vrednosti za posamezna leta odražajo pridružitev novih članic CEN in CENELEC iz EU-10.

V Prilogi 3 je vidna razčlenitev uradnih obvestil po državah. Sektorska razčlenitev (Priloga 4) kaže, da se v gradbeništvu v najširšem smislu uporabljajo uradna obvestila, in sicer na področju konstrukcij, stavbarstva in gradnje, betonskih in kovinskih konstrukcij, ki se vsa redno uvrščajo med prvih deset področij, za katera se najpogosteje izdajajo uradna obvestila. Drugi pomembni področji sta področji živilskih proizvodov in kakovosti vode.

Na podlagi informacij, ki so bile posredovane med postopkom, se vlagajo zahtevki služb Komisije za dodatne informacije, pa tudi za poizvedbe glede mirovanja (člen 7), ki izhajajo iz uradnih obvestil ali drugih virov.

Zaradi širitve 1. maja 2004 so nacionalni standardizacijski organi desetih novih držav članic postali polni člani CEN in CENELEC, število uradnih obvestil pa se je postopno povečevalo med obdobjem poročanja (glej Prilogo 3). Od leta 2003 do 2005 število uradnih obvestil iz EU-15 kaže, da se bo število v prihodnje še povečevalo. Zaradi pridružitve EU-10 so se številke na splošno še naprej povečevale. Po širitvi je delež vseh priglašenih nacionalnih pobud iz novih držav članic 15- do 20-odstotni. Te države članice že uporabljajo zadevni postopek in prispevajo k nacionalni standardizaciji v Evropi.

Z objavami nacionalnih pobud za standardizacijo postopek obveščanja spodbuja vse zainteresirane strani, da proučijo možnosti za razširitev standardizacije na evropsko raven. Na ta način postopek obveščanja spodbuja nacionalne standardizacijske organe, da prenesejo svoje pobude na evropsko raven, s čemer spodbujajo enotni trg in evropsko harmonizacijo.

---

4 EN (Evropski odbor za standardizacijo), CENELEC (Evropski odbor za standardizacijo v elektrotehniki) in ETSI (Evropski inštitut za telekomunikacijske standarde).

5 Mandati so zahtevki, ki predstavljajo vabilo ESO-u in se lahko sprejmejo pod določenimi pogoji.

6 Direktive novega pristopa so na voljo na spletni strani: www.newapproach.org.

Na novem področju standardizacije storitev je število priglašenih nacionalnih pobud precej veliko (čeprav ne med prvimi desetimi letno). Posledica tega je bila, da so službe Komisije proučile zadevna področja, kot je na primer priprava mandata za standardizacijo klicnih centrov za potrošnike proti koncu leta 2005. Na tem področju so bile že ugotovljene številne pobude na nacionalni ravni, ki so bile pri pripravi mandata združene v največji možni meri.

2.2. Sklepne ugotovitve

Število priglašenih nacionalnih pobud v okviru postopka obveščana je še vedno veliko. Tako kot v storitvenem sektorju se uradna obvestila lahko spremlja, da se, kjer je možno, spodbudi prenos standardizacije na evropsko raven, s čemer se spodbuja evropska harmonizacija.

EU-10 v okviru postopka obveščanja že opravljajo svoje predvidene naloge, kar pomeni, da bi moral v prihodnosti sistem dobro delovati.

3. MANDATI

Standardizacijski mandati so dobro uveljavljeno sredstvo Komisije, ki ji omogoča pridobitev tehničnih specifikacij v podporo evropski zakonodaji in/ali politiki. Mandati so zahtevki za standardizacijo, poslani evropskim standardizacijskim organom, ki zagotavljajo referenčni okvir za standardizacijo (glej Prilogo 1). So nepogrešljivi v primerih, v katerih standardi podpirajo zakonodajo, na primer v okviru direktiv novega pristopa.

3.1. Izvajanje postopka za pripravo mandata v obdobju 2002–2005

V obdobju poročanja je bilo evropskim standardizacijskim organom predloženih 55 standardizacijskih mandatov, poleg tega pa še 10 mandatov za spremembe na področju gradbeništva (glej Prilogo 5). Veliko število mandatov zadeva direktive novega pristopa (20, in 10 sprememb), kakor tudi v preteklih obdobjih poročanja. Od vseh izdanih mandatov je bilo 46 standardizacijskih, 8 programskih in 1 študijski mandat.

S stalnim odborom, ustanovljenim v skladu s členom 5 (odbor), se je dvakrat opravilo posvetovanje glede standardov iz Direktive o splošni varnosti proizvodov (2001/95/ES) brez mandata, sklicevanje nanj pa naj bi se navedlo v UL, da bi se navedla domneva o skladnosti z zadevno direktivo.

Postopek za izdajo mandatov je zdaj že dobro ustaljen in dobro deluje. Neformalno posvetovanje, ki se opravi pred razdelitvijo dokumentov članom odbora, pomeni, da običajno pred začetkom uradnih posvetovanj za mandat že obstaja sporazumen dogovor.

Do izteka obdobja poročanja so bile evropske zainteresirane strani za standardizacijo, kot so ANEC (Evropsko združenje za usklajevanje zastopanja potrošnikov pri standardizaciji) ECOS (Evropska organizacija državljanov za standardizacijo na področju varovanja okolja), NORMAPME (Evropski urad obrti ter MSP za standardizacijo, ETUI-REHS (Evropski sindikalni inštitut – raziskave, izobraževanje, zdravje in varnost), dobro vključene v postopek. To neformalnemu posvetovanju daje večjo transparentnost.

Zbirka podatkov o mandatih

Da bi se še bolj povečala transparentnost, je GD ENTR ustvaril zbirko podatkov o mandatih. Ta vsebuje mandate z oznakami serij M/xxx. Ta zbirka podatkov je že od leta 2005 javno dostopna na spletnem naslovu:

http://ec.europa.eu/enterprise/standards_policy/mandates/index.htm.

V celotnem obdobju se je nadaljevala praksa spremljanja vseh posvetovanj odbora glede mandatov, in sicer s posodobljenim seznamom. Sektorske službe Komisije spremljajo napredek izdelave standardov. V nekaterih primerih evropski standardizacijski organi zaprosijo za financiranje priprave standardizacije, subvencije pa se lahko dodelijo glede na to, kako prednostna je izdelava standarda in kako ustrezno je vrednotenje.

3.2. Predvideni razvoj na področju mandatov

Število izdanih mandatov kaže se veča.

Uporaba mandatov se še naprej širi na druga področja. Medtem ko se številni mandati izdajajo za direktive novega pristopa, se je odstotek mandatov, relativno gledano, znižal, in sicer s 57 % od zadnjega obdobja poročanja na 36 %. Mandati so še naprej pomembni na drugih področjih politike (glej Prilogo 6), zlasti na področju okolja, za katerega je bilo izdanih 12 mandatov, pa tudi na področju transporta (5) in varstva potrošnikov (4).

Mandati v podporo okoljski zakonodaji in politiki

Ena petina mandatov, izdanih v letih 2002–2005, zadeva okolje, in sicer na področju bioloških odpadkov in biogoriv, odslužene elektronske opreme, izdelkov, ki rabijo energijo, kar kaže na pomen standardov, za katere Komisija meni, da so ključni dejavniki na tem pomembnem področju politike.

To je poudarjeno v Sporočilu Komisije o vključitvi okoljskih vidikov v evropsko standardizacijo (COM (2004) 130 konč.), v katerem je poudarjena vloga, ki jo lahko ima standardizacija pri izboljšanju politike Komisije pri zaščiti okolja in trajnostnega razvoja.

V obdobju poročanja so bili izdani mandati **v podporo številnim zakonodajnim področjem**. To vključuje zakonodajo o enotnem zračnem prostoru, kozmetiki, intermodalnih nakladalnih enotah in cestninah, železniških sistemih za konvencionalne hitrosti, živilih, krmi in splošni varnosti izdelkov ter okolju.

Število mandatov v podporo zakonodaji izven novega pristopa (glej Prilogo 5) je veliko (približno 50 % skupaj) in kaže, da je bil ta koregulacijski model sprejet na mnogih področjih služb Komisije.

Številna zakonodajna področja kažejo zavezanost koregulacijskemu modelu, ki ga predvideva standardizacija. Uporaba takšnega modela spodbuja ureditveni pristop, ki v pravni red Skupnosti ne vključuje preveč podrobnih pravil, pri čemer omogoča industriji in zainteresiranim stranem, da ob upoštevanju **načel „boljše ureditve“** razvijajo standarde, ki so kot tehnične specifikacije podlaga za zakonodajo.

Mandati so bili vse pogosteje uporabljeni tudi v podporo novim področjem evropske politike. Primeri vključujejo študijski mandat glede vodikovih gorivnih celic, programski mandat glede morebitnih kaznivih dejanj na področju izdelkov in storitev ter standardizacijski mandat glede arhiviranja filmov.

Prvič je bil za standardizacijo storitvenega sektorja mandat izdan leta 2003. Temu sta sledila še dva mandata leta 2005, nato še en mandat, o katerem se je odbor posvetoval proti koncu obdobja poročanja. To je novo razvojno področje nacionalne, evropske in mednarodne standardizacije. Postopek za pripravo mandatov se navezuje na postopek obveščanja, saj so bile pobude za standardizacijo storitvenega sektorja proučene zaradi priprave mandata glede klicnih centrov za potrošnike (glej zgornjo točko 2.1).

Ta razvoj glede uporabe mandatov v podporo zakonodaji izven novega pristopa in novih področij politike kaže, da **se evropska standardizacija vse pogosteje uporablja v podporo politiki Komisije za boljšo ureditev**, kar je opredeljeno in deležno spodbude v Sporočilu Komisije iz leta 2004 o vlogi evropske standardizacije v okviru evropske politike in zakonodaje[7].

3.3. Sklepne ugotovitve

Postopek priprave mandatov je dobro utečen, vendar pa je treba zagotoviti njegovo neovirano delovanje. V ta namen so bistvena neformalna posvetovanja vseh zadevnih strani pred posvetovanjem v odboru, ki pa jih je treba še okrepiti.

Da bi se zboljšala transparentnost pri delovanju odbora, službe Komisije dejavno proučujejo možnost, da bi k sodelovanju na razširjenem zasedanju odbora povabili tudi evropske standardizacijske organe kot so ANEC, ECOS, ETUI-REHS in NORMAPME.

Da bi se izboljšala transparentnost, bodo uvedena posvetovanja s pisnim postopkom, tako da bodo lahko vsi člani odbora seznanjeni z mnenjem drugih in bo takšno posvetovanje podobno posvetovanju, ki se izvaja v odboru.

Postopek priprave mandatov se je izkazal za ključnega pri širitvi vloge standardizacije na nova zakonodajna in politična področja EU. V prid temu govori tudi dejstvo, da se številni novi zakonodajni akti sklicujejo na to direktivo.

Priročnik evropske standardizacije

Priročnik evropske standardizacije vsebuje postopek priprave mandatov, uradne ugovore proti harmoniziranim standardom in objavo harmoniziranih standardov, poleg tega pa tudi številne druge zadevne dokumente.

Pred objavo priročnika se je Komisija posvetovala z odborom in drugimi zainteresiranimi stranmi.

Priročnik je objavljen na spletni strani Europa:

http://ec.europa.eu/enterprise/standards_policy/vademecum/index.htm

[7] COM(2004) 674 konč. z dne 18.10.2004.

4. URADNI UGOVORI

Direktive novega pristopa vsebujejo zaščitne ukrepe za primere, v katerih harmonizirani standardi izdelkom onemogočajo izpolnjevanje bistvenih zahtev iz zadevnih direktiv. V takšnih primerih lahko države članice ali Komisija uvedejo uradni ugovor proti zadevnemu standardu, o katerem se posvetuje odbor (podrobnosti v zvezi s tem postopkom so navedene v Prilogi 1).

4.1. Izvajanje postopka v obdobju 2002–2005

Število ugovorov, zaradi katerih je Komisija sprejela sklepe med obdobjem poročanja, je bilo nizko (8). V petih primerih je bilo sklenjeno, da se ohrani domneva o skladnosti, v treh primerih pa so bili ugovori delno ali v celoti umaknjeni (glej Prilogo 7).

Vendar pa se, če upoštevamo uradna obvestila o novih ugovorih, število uradnih ugovorov povečuje. Glavna področja so zajeta v direktivah o strojih, igračah, gradbenih izdelkih in medicinskih napravah.

V številnih primerih se o vprašanjih v zvezi z usklajenostjo s standardi razpravlja v odboru, kar posledično vodi do zahtevkov za spremembe harmoniziranih standardov, ne da bi bilo treba podati uradni ugovor.

4.2. Sklepne ugotovitve

Čeprav proces od prejema ugovora do sprejetja sklepa vzame veliko časa, pa postopek na splošno dobro deluje.

Podobno kot za mandate in zaradi transparentnosti bo Komisija sprejela sklepe o uradnih ugovorih v konsolidirani in javno dostopni obliki ter dala na voljo posodobljeno preglednico dejavnosti v zvezi z uradnimi ugovori, ki so podani odboru na vsakem zasedanju.

DEL II: TEHNIČNI PREDPISI

1. RAZVOJ V OBDOBJU 2002–2005

Postopek uradnega obveščanja glede tehničnih predpisov (postopek) omogoča Komisiji in državam članicam EU, da preventivno proučijo tehnične predpise, ki jih države članice nameravajo uvesti za izdelke (industrijske, kmetijske in ribiške proizvode) in za storitve informacijske družbe (glej Prilogo 8). Postopek se uporablja na enostaven način za države članice Efte, ki so podpisnice Sporazuma o Evropskem gospodarskem prostoru, ter za Švico in Turčijo (glej Prilogo 12).

Glavne prednosti postopka

- Omogoča ugotavljanje novih ovir na notranjem trgu, še preden bi mu lahko škodovale, s čimer se izognemo dolgotrajnim in dragim postopkom za ugotavljanje kršitev.
- Omogoča državam članicam, da ugotovijo stopnjo skladnosti priglašenih osnutkov z zakonodajo Skupnosti, vključno z direktivami.
- Dejavno sodelovanje držav članic pri ocenjevanju priglašenih osnutkov je v preteklih letih omogočilo vzpostavitev učinkovitega dialoga med njimi in Komisijo.
- Vse zainteresirane strani, vključno s potrošniki, so pravočasno obveščene o nacionalnih ureditvenih pobudah, tako da lahko gospodarski subjekti pravočasno prilagodijo svoje dejavnosti prihodnjim tehničnim predpisom.

1.1. Geografska pokritost

Med širitvijo EU je postopek pomembno prispeval k zagotovitvi, da se upoštevajo pravila notranjega trga. Na podlagi dialoga, ki je bil leta 2002 vzpostavljen z državami prosilkami, je bil uveden poenostavljen postopek, ki daje navedenim državam upravno usposobljenost, tehnične strukture in znanje, ki ga potrebujejo za uporabo te direktive še pred datumom pristopa (glej Prilogo 10).

Poleg tega so bili za pravilen prenos direktive v nacionalno zakonodajo v nekaterih državah organizirani seminarji, v okviru katerih so države lahko proučile ta postopek in razpravljale o ukrepih, ki so jih nacionalni organi že sprejeli.

Od 1. maja 2004 lahko vse nove države članice v celoti uporabljajo postopek, prevodi priglašenih osnutkov pa so na voljo v 20 uradnih jezikih EU.

Kako uspešno se izvajajo pobude, kaže število uradnih obvestil iz 10 novih držav članic, in sicer jih je bilo v obdobju med 1. majem 2004 in 31. decembrom 2004 64, leta 2005 pa 196 (26,5 % vseh uradnih obvestil iz 25 držav članic).

1.2. Uporaba postopka v okviru „boljše ureditve“

Po izdaji akcijskega načrta Komisije za poenostavitev in izboljšavo zakonodajnega okolja[8] so bile v okviru postopka obveščanja med obdobjem poročanja sprejete mnoge pobude. Za zagotovitev, da so za proučitev priglašenih osnutkov na voljo razumljive informacije in da se izboljša razumevanje in ocena teh osnutkov, so bile države članice pozvane k predložitvi presoj vpliva (ali svojih posvetovanj) skupaj s priglašenim osnutkom, kjer so bile takšne presoje izvedene. Analize teh presoj vpliva spodbujajo države članice tudi k predhodnemu razmisleku o tem, kateri instrument je najbolj primerno uporabiti.

Komisija je okrepila svoja prizadevanja tudi v skladu z načeli „boljše ureditve“, da bi zagotovila jasnost in doslednost priglašenih osnutkov in da bi ugotovila, ali obstajajo kakršni koli nepotrebni zapleteni ali zahtevni postopki, ki jih je treba poenostaviti, da bi pomagali gospodarskim subjektom, obenem pa zagotovili visoko stopnjo zaščite javnega zdravja, potrošnikov in okolja.

Nacionalne organe se spodbuja, da proučijo zlasti naslednje vidike:

- besedilo osnutka,
- možnost dostopa do vseh predpisov zadevnega sektorja z objavami konsolidiranih različic besedil,
- ugotovitev postopkov, ki za gospodarske subjekte predstavljajo nepotrebno zapletene in zahtevne ovire, zlasti pri dajanju izdelka na trg ali pri upoštevanju predpisov glede spletnih dejavnosti.

1.3. Izboljšave pri izvajanju postopka

Komisija je v letih 2002–2005 izvedla različne kampanje, da bi povečala transparentnost in okrepila dialog z nacionalnimi organi. Najprej je bila izpopolnjena zbirka podatkov TRIS (Informacijski sistem o tehničnih predpisih), tako da so bili vsi dokumenti leta 2002 poslani v zbirko v elektronski obliki v standardiziranem formatu. Potem je bila uvedena zahteva, da države članice v sporočilu o uradnem obvestilu navedejo vse presoje vpliva, ki so jih izvedle (glej zgornji odstavek 1.2). Končno je bila uvedena tudi zahteva, da države članice navedejo tudi podatek o tem, ali lahko njihov osnutek vpliva na mednarodno trgovino in ga je zato treba priglasiti v skladu s sporazumi o TBT in/ali o SPS v okviru STO. Ta podatek omogoča Komisiji, da poveže vidik Komisije in mednarodni vidik priglašenih osnutkov, da lahko bolje oceni njihove vplive in učinkoviteje ščiti interese evropske industrije.

Komisija daje priglašene ukrepe na voljo javnosti v 20 uradnih jezikih EU, bistvene informacije o vodenju postopka pa so na voljo na spletni strani: http://ec.europa.eu/enterprise/tris. Opaža se vse večje število spletnih posvetovanj, spletne poizvedbe so se iz leta 2003 s 4459 leta 2005 povečale na 11109 (glej Prilogo 13).

Da se zainteresiranim stranem omogoči učinkovita korespondenca s pristojnimi organi, je bil leta 2003 vzpostavljen seznam naslovov. Osnutki predpisov, ki jih za zadevno interesno področje priglasijo države članice, se na podlagi preproste spletne prijave avtomatsko pošljejo

[8] Glej zgornjo opombo 2.

po elektronski pošti. Število prijav se je povečalo (420 naročnikov ob koncu leta 2003, ob koncu leta 2005 pa 1300).

2. UPORABA POSTOPKA O URADNEM OBVEŠČANJU

2.1. Učinkovitost: splošni pregled

► **Število uradnih obvestil in zadevni sektorji**

V obdobju od 2002 do 2004 (EU-15) se je skupno število priglašenih osnutkov v primerjavi s preteklim obdobjem zmanjšalo (na 1478 v primerjavi s 1872 v obdobju 1999–2001), in sicer se letno pošlje približno 500 uradnih obvestil. Širitev (EU-25) je prispevala k večjemu številu uradnih obvestil leta 2005, in sicer jih je bilo 739.

Eden od dejavnikov, ki pojasnjuje veliko število priglašenih osnutkov držav članic, je učinek sodne prakse Sodišča Evropskih skupnosti vse od sodbe v zvezi s primerom „*CIA Security International*“[9], in sicer gre za neizvršljivost proti tretjim stranem glede tehničnih predpisov, ki predhodno niso bili priglašeni pri Komisiji (za nedavno sodno prakso glej Prilogo 9).

V tem obdobju poročanja kot tudi v preteklih obdobjih je bilo največ uradnih obvestil na področju **kmetijskih proizvodov in živil**. Gre za obvestila glede označevanja živil, prehranskih dodatkov, sledljivosti in porekla proizvodov in tudi ukrepov o soobstoju GSO s konvencionalnimi in ekološkimi posevki. Število uradnih obvestil se je bistveno povečalo na področju **telekomunikacij, transporta, gradbeništva**, leta 2005 pa zlasti na področju **energetike in strojništva**. Na področju storitev **informacijske družbe** so uradna obvestila večinoma zadevala elektronski podpis, elektronsko poslovanje in domenska imena (glej priloge 11.1 do 11.3)

► **Proučena vprašanja**

Glede neharmoniziranih področij, ki bi morala biti usklajena z zahtevami iz členov 28 do 30 (prosti pretok blaga) ter iz členov 43 do 49 (pravica do ustanovitve sedeža in do zagotavljanja storitev) Pogodbe ES, je Komisija želela države članice le opozoriti na morebitne ovire v trgovini, ki bi jih lahko povzročili ukrepi, ki niso sorazmerni z zadanim ciljem. Poleg tega je Komisija pozvala države članice, naj v vsak osnutek tehničnih predpisov vstavijo klavzulo o vzajemnem priznavanju, ki ji sledi pojasnjevalno sporočilo o skladnosti z načelom vzajemnega priznavanja v proizvodnem sektorju[10].

Na **harmoniziranih področjih** želi Komisija zagotoviti, da so nacionalni ukrepi, ki presegajo preprost prenos direktiv, utemeljeni in v skladu s predpisi Skupnosti.

- Od leta 2004 so številne države članice priglasile osnutke o soobstoju GSO s konvencionalnimi in ekološkimi posevki in o nadzoru naključnega onesnaženja z **GSO**. Ta besedila so bila analizirana na podlagi Direktive 2001/18/ES (namerno sproščanje GSO),

[9] Primer C-194/94 CIA Security International SA proti Signalsonu SA in Securitelu SPRL [1996] ECR I-2201.

[10] Izboljšanje dostopa izdelkom do trga držav članic: praktična uporaba vzajemnega priznavanja (2003/C 265/02), UL C 265/2 z dne 4.11.2003.

na podlagi katerih so bile kot zgled za druge države članice oblikovane rešitve glede predpisov.

- Na podlagi številnih osnutkov iz leta 2004 za uvedbo **širokokotnih vzvratnih ogledal** za tovornjake se je pokazala potreba po tem, da bi skupna pravila na področju, ki so bila na ravni Skupnosti že harmonizirana v okviru Direktive 2003/97/ES, začela čim prej veljati.

- To velja tudi za osnutke o snoveh, ki se uporabljajo kot **prehranska dopolnila** in ki so samo delno harmonizirana na ravni Skupnosti.

- Analize intenzivnih ureditvenih dejavnosti v sektorju **iger na srečo,** za katere ni vzpostavljenih nobenih skupnih pravil, so poudarile vidike prostega pretoka znotraj notranjega trga in javno politiko držav članic.

- Od leta 2003 je bilo veliko uradnih obvestil tudi na področju **radijskih vmesnikov**, na katerem zaradi hitrega tehnološkega razvoja obstajajo različni nacionalni predpisi, ki bi lahko ustvarili ovire na notranjem trgu.

► Odzivi

Komisija je izdala 293 podrobnih mnenj, ki predstavljajo 12,7 % vseh priglašenih osnutkov v obdobju poročanja (2290). V obdobju 1999–2001 je bil delež osnutkov 8,2-odstotni. Države članice so izdale 275 podrobnih mnenj. Od 1563 pripomb je 802 podala Komisija, 761 pa države članice (glej prilogi 11.4 in 11.6).

V 22 primerih je Komisija pozvala zadevne države članice, naj odložijo sprejetje priglašenih predpisov za eno leto od datuma njihovega prejetja, da ne bi z njimi ogrozili harmonizacije Skupnosti, ki poteka na tem področju (glej Prilogo 11.5).

2.2. Uporaba nujnega postopka

Od skupaj 2290 uradnih obvestil so države članice predložile 99 zahtevkov za uporabo nujnega postopka glede priglašenih osnutkov. Komisija je potrdila, da zahteva natančno razlago izjemnih razmer, in sicer resnih in nepredvidljivih okoliščin, zlasti v zvezi z varovanjem zdravja in varnosti. Posledično je bila uporaba nujnega postopka zavrnjena, kadar je bila utemeljena na čisto gospodarskih razlogih ali je bila le poskus nacionalnega upravnega zavlačevanja. Nujni postopek je bil utemeljen v 49 primerih (glej Prilogo 11.7).

2.3. Spremljanje odzivov Komisije

To je glavni kazalnik za ocenjevanje zavez držav članic k izpolnjevanju dolžnosti iz postopka. V letih 2002–2005 je bilo razmerje med številom odzivov držav članic in številom podrobnih mnenj Komisije zadovoljivo (v povprečju 84,7 % v tem obdobju) in se je postopoma večalo (z 78,5 % leta 2002 se je leta 2005 povečalo na 87 %). Odzivi so bili večinoma zadovoljivi (v povprečju 60,6 % v tem obdobju). K temu je prispeval tudi dialog, ki se je še naprej odvijal med Komisijo in zadevnimi državami članicami, zaradi česar je bilo možno številne primere rešiti v enem letu od udarnega obvestila (glej Prilogo 11.8).

2.4. Dialog z državami članicami

Redna zasedanja odbora so omogočila izmenjavo mnenj glede zadev splošnega interesa in tudi glede posebnih vidikov postopka. Od leta 2003 pa do pristopa je 10 novih držav članic glede sodelovanja v odboru imelo status opazovalk.

Razprave so zadevale zlasti širitev 1. maja 2004, možno razširitev te direktive na druge storitve in ne le na storitve informacijske družbe, javni dostop do dokumentov v zvezi z postopkom iz Direktive 98/34 po začetku veljavnosti Uredbe (ES) št. 1049/2001, presoje vpliva priglašenih osnutkov in prekrivanje postopkov z drugimi postopki Skupnosti o obveščanju („vse na enem mestu“).

V državah članicah so bili organizirani številni seminarji in zasedanja, ki so omogočili neposreden dialog med Komisijo in nacionalnimi organi, vključenimi v postopek. Konferenca iz leta 2005 s približno 200 udeleženci iz držav članic in evropske industrije je bila priložnost za ugotovitev pričakovanj v postopek vključenih strani in za razpravo o izboljšanju njegove učinkovitosti.

2.5. Kršitve Direktive

Postopki za ugotavljanje kršitev (člen 226 Pogodbe ES) držav članic so bili povezani s kršitvijo njihovih dolžnosti do obveščanja o tehničnih predpisih, ko so še v fazi priprave, v skladu z direktivo. Število zadevnih postopkov je bilo med obdobjem poročanja majhno, in sicer so bili leta 2002 trije, leta 2003 tudi, leta 2004 dva in leta 2005 štirje. Po opravljenih postopkih za ugotavljanje kršitev je bilo treba zagotoviti, da države članice razveljavijo nepriglašene nacionalne predpise. Vsi ti postopki so bili zaključeni.

2.6. Sklepne ugotovitve

V letih od 2002 do 2005 se je postopek glede njegove učinkovitosti, transparentnosti in upravnega sodelovanja izkazal za uporabnega. Poleg tega število osnutkov tehničnih predpisov, ki so jih priglasile države članice v skladu z Direktivo, prispeva k zagotavljanju pravilne uporabe zakonodaje Skupnosti s preventivnim pristopom.

Pristop povezovanja v omrežje in visoka stopnja sodelovanja med Komisijo in državami članicami tudi zagotavlja, da se nacionalne ureditvene dejavnosti izvajajo, ne da bi ustvarjale tehnične ovire v trgovini, in da se harmonizacija Skupnosti izvaja le na področjih, kjer je ta res potrebna, in sicer v skladu z načelom subsidiarnosti. Na nekaterih področjih, za katere usklajevalni ukrepi že obstajajo, pa postopek obenem omogoča, da se zadevni ukrepi dopolnijo ali okrepijo.

Na podlagi dejavnih prizadevanj 10 držav prosilk izpolnjuje dolžnosti iz Direktive o njihovem pristopu k EU, kar je pripomoglo k pravilnemu delovanju razširjenega notranjega trga.

Razširitev razsežnosti podjetniške politike ostaja prednostna naloga pri uporabi postopka. Priglašeni osnutki so že na voljo brezplačno v elektronski obliki in v vseh uradnih jezikih EU. Prizadevanja za oblikovanje zakonodajnega okvira za gospodarske subjekte, ki bo po možnosti čim bolj jasen, se nadaljujejo, brez kakršnih koli nepotrebnih zakonodajnih predpisov.